

Struto

Joel AMIS, Usono

Kiam la ĉef-redaktistino invitis min viziti **strut-bienon**, meze de malvarmega ukraina vintro, mi pensis, ke ŝi **Ser-cas**. Mi ja ne povis imagi strutojn — tiujn afrikajn birdegojn — sur la **neĝo**. Tio tre sciivol-em-igis min!

Ni veturis ĉirkaŭ horon ekster Kievon al la tre kampara loko, kie troviĝas la strut-bieno. Tia laboranto renkontis nin kaj venigis nin al la strutejo. Kaj jen, je mia mirego, staras antaŭ miaj **okuloj** pluraj grandegaj birdoj, ĉirkaŭ du-metraj (plej granda struto altas 2,44 metrojn!), sur la neĝo kaj **glacio**! Ni ĉiuj (kelkaj kunlaborantoj de Ĵenja) manĝigis birdegojn per **herboj** — feliĉe, neniu el ni perdis **fingerojn** dume! (la **beko** de struto estas ja forta kaj rapida!). De la bien-lab-

oranto ni lernis multajn aferojn pri la vivo de strutoj: ekzemple, ke ili neniam enmetas la kapon en la teron — tio estas simpla el-pensajo. Alia interesa fakto — se oni forprenas **ovon** de struto, kaj post longa tempo denove montras ĝin al ŝi — ŝi re-konas ĝin! Unu struto ovo en-tenas kvazaŭ 35-40 **kokinajn** ovojn, kaj per unu ovo eblas tute bone manĝigi 8-10 homojn. Strutoj vivas tre longe — ĝis 70 jaroj. Ili estas tre rapidaj birdoj — ilia rapideco povas esti ĝis 70 km hore, kaj iuj **kuraĝuloj** eĉ provas **rajdi** sur ili! Tamen, oni prefere ne tro alproksim-iĝu al strutoj — ili ja povas ankaŭ fortege **ped-bati**.

Ni pluiris por viziti aliajn bestojn en la bieno. Estis, kompreneble, **kokoj**, **porkoj**, **kaproj** k.s., sed, denove je mia mirego, estis tie eĉ **kamelo**! Mi neniam pensis, ke iam en mia vivo mi vidus tiun **dezertan** bestegon sur neĝo en la ukraina kamparo!

Poste oni invitis nin en la manĝejon de la bieno por grandegaj manĝegado kaj trinkado. Inter la pli ordinaraj manĝaĵoj venis specialaĵoj — manĝaĵoj kun strutaĵo! Ĝi estis ja bongusta, sed, laŭ mi, ne inda je la alta kosto (unu kilogramo da ĝi kostas ĉ. 16 usonajn dolarojn). Tamen, ĝi estas tre sana, kaj, malsimile al aliaj birdaĵoj, struta viando estas ne

Mi revas pri Kristnasko struta... aŭ: kiel mi fariĝis “vera ukraina viro”

blanka, sed ruĝa.

Dum la manĝo alvenis la estro de la bieno — granda, ridema, diketa mez-aĝa viro. Li klarigis al ni pri la funkciado de la bieno. La ideo kresk-igi strutojn naskiĝ-is en la kapo de la bienestro, Nikolao, tute ne-atend-ite: li legis artikolon pri strutoj en gazeto. De tie li ankaŭ ek-sciis, ke ili ne tre timas malvarmon (tamen,

Tre facila

La strutoj, ŝajne, ne volis “paroli” kun raportistoj

Jes, en la ukraina kamparo!

kiam estas tre malvarme, ili loĝas en speciala domo). Tiel li fariĝis plen-tempa “strutisto” (antaŭe li estis dom-konstruisto). Kaj li tre feliĉas pri tio! Nun multaj homoj, ankaŭ raportistoj, ĉiutage vizitas lian bienon. Somere venas multaj infanoj kun la gepatroj — ja kosto de la vizito estas tute malgranda.

Kiam li rimarkis, ke mi aŭskultas ĉion ĉi per tradukado de Ĵenja, ŝi klarigis, ke mi estas usonano. Li ŝajne estis tre feliĉa pri tiu fakto, kaj **kriis**: “**Vodkon** al usonano!” Ver-ŝajne, usonanoj ne ofte vizitas la

bienon. Kaj krome, manĝigi kaj trinkiĝi ekster-landanojn estas ukraina nacia ludo. Post la manĝo Nikolao invitis la grupon al **saŭno**. Unue iris la virinoj. Poste ni (la viroj) eksciis, ke temas pri **vera saŭno**, kun **salto** en glaci-akvon, kaj do ek-nemis partopreni. Sed ja ĉiuj virinoj saŭnumis kaj eĉ saltis en glaci-akvon! Pro tio mi sentis, ke la **reputacio** de ĉiuj usonaj viroj (eĉ de ĉiuj eksterlandaj viroj) dependas de mi... Do, mi konsentis. Post la **infero** de **fajro** kaj **glacio** (iuj nomas tion “saŭno”) mi fine revenis (eĉ viva!) al la grupo. Pro tiu kurajo ago la bien-estro **deklar**is min “vera ukraina viro”.

glacio — malvarmega akvo, sur kiu eblas stari
herbo — kreskaĵo
infero — laŭ iuj kredoj, subtera **fajra** loko por malbonuloj
kamelo — granda **dezerta** besto kun du montetoj
kapro — mezgranda besto kun du el-starajoj sur la kapo
koko — ne flug-pova hejmbirdo
krii — el-diregi
kurajo — sentima
neĝo — blanka aĵo, kiu falas de la ĉielo kaj restas sur la tero
okulo — per ili ni vidas
ovo — ujeto, el kiu naskiĝas birdidoj
porko — dika besto, kiu mangas ĉion
rajdi — sidi sur iu besto por ien veturi
reputacio — kiel homoj ĝenerale pensas pri iu
revi — pripensi tion, kion oni deziras
salti — vole faligi sin de sur alta loko
saŭno — varmega finn-devena ĉambreto
struto — birdego (rigardu la fotojn)
serci — diri ion por ridigi
vodko — fortega trinkaĵo (Fotoj: E.TIMĜENKO, NTO).

bati — ek-tuŝegi per rapida forta movo
beko — buŝo de birdoj
bieno — kampara ter-pecego
deklari — publike kaj gravece nomi
dezerto — senakva kaj senkreskaja loko
fajro — ege varmega ruĝ-flava aĵo
fingero — ĉiu mano havas kvin fingrojn

La redakcio dankas NTO-n (Nacia Turista Organizo) kaj la estron de la bieno pro la afabla invito.

La reveninta kuniklo

Luc GOUVERNEUR, Francio

Iam vivis en vilaĝo maljunaj geedzoj, Johano kaj Berta. Dum Johano ŝatis zorgi pri sia ĝardeno kaj siaj **kunikloj**, Berta ŝatis kuiri legomojn, kukojn kaj... kuniklojn. La edzo kompreneble plezure manĝis la kuniklaĵon, sed tamen Berta mem devis mortigi la kuniklojn. Vi ja komprenis — tion Johano ne povis fari.

Okazis ke Berta malsaniĝis. Li do petis helpo de siaj **najbaroj** por, unu post la alia, mortigi la lastajn longorelajn bestojn. Kiam Berta, bedaŭrinde, mortis, restis nur unu kuniklo, bela, griza, aminda. Johano tuj nomis ĝin Johaneto,

kaj ekstraktis ĝin kiel dom-beston. Ĉiutage li portis al ĝi elektitajn freŝajn herbaĵojn — tiom, ke la sekvantajn printempon Johaneto jam fariĝis iom diketa sed eĉ pli bela.

Tion rimarkis ankaŭ la hundo de la ĝardenisto, kiu du — aŭ tri foje semajne venis por helpi la maljunan Johanon pri la ĝardenlaboro. Tiu bonkora besto tamen havis du malbonajn emojn: meti sian nazon iom tro proksime al la kuniklejoj kaj fosi truojn ie ajn en la ĝardenoj. Tial ĝia mastro atente kontrolis ĝin.

Post kelkaj jaroj, iun matenon, Johano malfeliĉe trovis sian karan Johaneton mortinta en ties ejo. Verŝajne, pro maljuneco aŭ pro tro

bonaj manĝaĵoj. Li fosis truon en la ĝardeno kaj enterigis ĝin. Ĉar tiam la tero estis tute preta, li enmetis ankaŭ **semojn** de **rafanetoj**, kiujn la kuniklo ege ŝatis.

Posttagmeze promenis tra la ĝardeno de Johano iu hundo de najbara domo. Ĉu la tero ankoraŭ odoris kunikle? Certe pro tio ĝi refosis la truon, elterigis la kompatindan beston, kaj portis ĝin en sian hejmon. Kiam la mastro rekonis la faman kuniklon de Johano, senvivante inter la dentoj de la hundo, li tuj kredis je ties kulpo. Li do purigis kaj kaŝe remetis la mortintan beston en ĝian ejon.

Tuj poste, la ĝardenisto revenis kun sia hundo de la apuda fruktarbejo. Vidinte la truon, li kredis, ke tion faris lia hundo. Li do rapide remetis la teron kaj... disjetis **brasik**-semojn.

Johano ne kredis siajn okulojn, kiam la sekvantan matenon li ekvidis, ke lia amata kuniklo jam “revenis” en sian kuniklejon. Kompreneble, neniu kuraĝis diri al li la veron. Sed post kelkaj semajnoj Johano eĉ pli miris malkovrante, ke la rafanetoj fine fariĝis grandaj brasikoj, kiujn Johaneto tiom ege ŝatis!

brasiko — legomo, kun grandaj verdetaĵaj manĝeblaj folioj
kuniklo — long-orela besto kun moviĝema nazo
najbaro — iu, kiu loĝas en apuda domo
rafaneto — malgranda rozkolora aŭ ruĝa legomo kun forta gusto
semo — greno, el kiu kreskas nova planto

Facila